

[Arne Larsen.]

også radikalt bort fra disse tilstande. Socialistisk folkeparti fremsatte i januar i år et forslag herom, det ligger endnu i 21 mands udvalget og bør gøres til genstand for realitetsbehandling. Vi har fremsat et nyt forslag om en statslig boligfond, som vi har gjort det tidligere. Det klares ikke med at afvise det med de sædvanlige talemåder om, at det har vi ikke råd til. Jo, det er netop det, vi har. Vi har ikke råd til, at økonomien fortsat udvikler sig så ødelæggende for de mennesker, som skaber værdierne her i dette land.

Endvidere har vi fremsat forslag til folketingsbeslutning om foranstaltninger til fremme af byggeriet, om oprettelse af et byggedirektorat og 5-årige landsomfattende planer for alt byggeri, om fremme af byggeriets industrialisering, som vi anser for meget vigtig. Tusinder af kroner kan hentes hjem pr. lejlighed ved en gennemgribende industrialisering, hvor staten så afgjort må ind i billedet. Endvidere har vi fremsat forslag til folketingsbeslutning om fri bytteret og om oprettelse af central boligformidling i større byområder. Fra SFs side har det ikke manglet på konstruktive forslag, men viljen til virkelig at løse boligproblemerne savnes totalt hos regeringspartierne.

Boligen skal ikke underkastes den kapitalistiske markedsøkonomi, den skal være et socialt gode; derfor var det også mest rigtigt og konsekvent som en følge af de herskende tilstande på boligmarkedet at unddrage boligen al spekulation. Derfor siger SF: lad samfundet overtage det bestående udlejningsbyggeri, og lad samfundet planlægge, finansiere og opføre alt fremtidigt udlejningsbyggeri; så først bliver der tale om retfærdighed, så først bliver der tale om at fremstille en bolig til en pris, som kan betales af lønmodtagere, og så når vi måske den idealtilstand, som boligministeren har omtalt som sit ideal, men som han ikke kan gennemføre: at lejeudgiften bliver en rimelig andel af jævne menneskers lønindtægt.

Til slut skal jeg sige, at det ærede medlem hr. Kai Moltke desværre ikke kan være til stede i dag på grund af sygdom. Jeg har diskuteret disse boliglovforslag med ham, og han har opfordret mig til at meddele det høje folketing, at han deler socialistisk folkepartis kritik af de fremsatte lovforslag, men at han

ved anden behandling nærmere vil præcisere sine standpunkter.

Med disse ord skal jeg på mit partis vegne afvise de foreliggende lovforslag som aldeles utilstrækkelige til løsning af boligproblemet.

Sigsgaard: Det private parcelhusbyggeri steg kraftigt i 1969 på det almennyttige byggeris bekostning, men på det allersidste er der jo tilbagegang over hele linjen. Begge dele er et logisk resultat af såvel den nuværende som den tidligere eller de tidligere regeringers politik, for store principielle ændringer af boligpolitikken er der jo ikke sket de sidste mange år. Dansk boligpolitik er traditionelt i modstrid med almindelige menneskers interesser. Lejerne og boligselskaberne tager gang på gang skarpt afstand fra den, og det forstår man jo, når en toværelses lejlighed, der i 1960 kostede 200 kr. om måneden, i 1967 kostede over 500 kr. og nu ligger på omkring de 1.000 kr., i hvert fald i visse dele af landet. Boligministeren har sagt, at selv om en arbejder i 1939 brugte 24 pct. af sin løn, altså hver fjerde krone på husleje, er det ikke rimeligt, at han i dag skal bruge lige så meget, for skatterne er langt højere i dag. Ministeren har talt om, så vidt jeg erindrer det, at en halv snes procent af indtægten til husleje måske ville være mere rimeligt; først var det 18-20 pct., tror jeg, men så blev tallet efterhånden lidt lavere. Det kan der jo være noget om, det var i hvert fald nye toner fra ministeren, men desværre har de ikke rigtig noget med virkeligheden at gøre. For i realiteten må en arbejder i 1969-70 betale 32 pct. af sin løn i husleje i nybyggeriet, altså hver tredje krone, mens han i 1939 kunne nøjes med hver fjerde krone, og samtidig er skatten altså steget slemt. De mennesker, der må betale sådanne huslejer — det er i høj grad de unge — mærker ikke meget til den velstand, som man taler om, selv om man så lapper lidt med boligsikring o. lign.

Huslejen stiger langt hurtigere end lønnen, og den er aldrig steget så hurtigt som efter boligforliget, som man ellers påstod skulle bremse stigningerne. Derfor er lejerne imod de gamle partiets boligpolitik. Men hvad så med parcelhusejerne, har de gavn af regeringens politik? Det prøver man jo i hvert fald at bibringe dem opfattelsen af. Ja, de af dem, der sælger og ikke køber nyt, indkasserer en